

PLAZ SONCA

Pavle Zidar

Suhe,
razkopane so moje oči,
nobena zemlja ni bolj pusta
kakor ta, ki z menoj gori,
plamen
so moja usta.
O dež,
dež
na oknu neznanem cvetoč,
v globino svojih senc
te kličem,
kjer pase se ognjeni trop.

Ko prah se oziram
z lin poldneva
s temnimi, mrtvimi prsti,
o sinje strmine, plaz
sonca,
nadme skloni
svoj obraz.

ZADNJA POT

Pavle Zidar

O jutro bridko, petelini
kopljejo po licu
tvojem,
iz sna se otroci osipajo
na mater,
a jaz ko cesta derem
zdoma.

Sam s sabo
hodim
po temni rosi.